

ההופעות לעיני השליחים ולעיני מנהיגים אחרים

אותו יום ראשון של התחייה היה יום איום ונורא בחייהם של השליחים; עשרה מהם בילו את מרבית היום באולם העליון, מאחורי דלתיים סגורות. הם חשבו לנוס מירושלים, אך חששו שסוכני הסנהדרין יעצרו אותם אם ימצאו אותם מחוץ לעיר. תומאס שקע בצרותיו לבדו בבית פגי. היה לו טוב יותר אילו נשאר עם חבריו השליחים, ואילו היה מסייע להם להכווין את הדיונים אל קווים מועילים יותר.

לאורך כל היום טען יוחנן כי ישוע קם לתחייה מן המתים. הוא הזכיר להם לא פחות מחמש פעמים שבהן המאסטר הכריז כי יקום שוב, ולפחות שלוש פעמים שבהן התייחס אל היום השלישי. דעתו של יוחנן השפיעה עליהם עד מאוד, במיוחד על אחיו יעקב ועל נתנאל. יוחנן היה משפיע עליהם יותר, אילולא היה הצעיר שבחבורה.

הבידוד שלהם תרם רבות לצרותיהם. יוחנן מרקוס עדכן אותם באשר להתפתחויות מסביב למקדש וסיפר להם על חרושת השמועות אשר נפוצה בעיר, ואולם לא עלה בדעתם ללקט חדשות מקבוצות המאמינים השונות אשר ישוע כבר הופיע לעיניהן. עד כה הם קיבלו שירות מהסוג הזה משליחיו של דוד, אך כעת אלה נעדרו כולם, שכן כבר נשלחו אל משימתם האחרונה – לבשר את התחייה לקבוצות המאמינים אשר גרו הרחק מירושלים. לראשונה בכל השנים האלה, הבינו השליחים עד כמה הם הסתמכו על שליחיו של דוד בכדי ללמוד מדי יום על המתרחש במלכות.

לאורך כל היום הזה, פטרוס, כפי שהדבר אופייני לו, התנווד רגשית בין תקווה לבין ספק באשר לתחייתו של המאסטר. פטרוס לא הצליח לשכוח את מראה התכריכים אשר נחו שם בקבר, כאילו ישוע פשוט התאדה מתוכם. "אבל," כך סבר פטרוס, "אם הוא קם לתחייה ויכול להופיע לעיני הנשים, מדוע לא הופיע לעינינו השליחים?" עצבות עלתה בלבו של פטרוס בשעה שחשב שאולי ישוע אינו מופיע לעיניהם בשל נוכחותו שלו בקרב השליחים, ובשל העובדה שהתכחש אליו באותו לילה בחצר ביתו של חנן. ואז הוא נמלא שמחה בשל החדשות אשר בישרו הנשים, "לכו ספרו לשליחיי – ולפטרוס." ואולם, אם הוא בחר להתעודד מהמסר הזה, פירושו של דבר כי הוא נדרש להאמין שהנשים אכן ראו ושמעו את המאסטר אשר קם לתחייה. וכך התנווד פטרוס בין תקווה לבין ספק במשך כל היום עד לשעה שמונה בערב, אז יצא לחצר. פטרוס ביקש להתבודד מעט מחברת השליחים בכדי לא למנוע מישוע להופיע לעיניהם, מפאת שהוא עצמו התכחש למאסטר.

יעקב זבדיה הציע בתחילה שכולם ילכו אל הקבר; הוא היה בעד עשיית דבר-מה על-מנת לרדת לפשר התעלומה. היה זה נתנאל אשר עצר אותם מלצאת החוצה ולהופיע בציבור כעצתו של יעקב, והזכיר להם את אזהרתו של ישוע שלא יסכנו את חייהם לשווא בשעה הזאת. עד לצהרי היום הסכים יעקב להמשיך ולהמתין. הוא לא אמר הרבה; הוא היה מאוד מאוכזב מכך שישוע לא הופיע לעיניהם, ואולם הוא לא ידע על הופעותיו הרבות של המאסטר לעיני אחרים, הן בפני קבוצות והן בפני יחידים.

אנדראס הקשיב הרבה באותו יום. הוא היה מבולבל מאוד מהמצב ונמלא ספקות לא מעטים, אך לפחות הוא הרגיש תחושה מסוימת של שחרור מאחריות להכוונת חבריו השליחים. הוא היה אסיר תודה על כך שהמאסטר שחרר אותו מעול ההנהגה בטרם החלו הזמנים המתגרים הללו.

עצתו הפילוסופית האופיינית של נתנאל הייתה היחידה אשר תמכה בקבוצה יותר מפעם אחת במשך השעות הטראגיות, הארוכות והמתישות של היום הזה. הוא אכן היווה את גורם ההשפעה

מסמך 191

השולט בקרב העשרה לאורך כל היום. הוא לא ביטא אפילו פעם אחת את דעתו באשר לאמונתו, או לחוסר-אמונתו, בתחייתו של המאסטר. אך ככל שנקפו השעות, הוא השתכנע יותר ויותר ונטה להאמין כי אכן ישוע מילא את הבטחתו לקום מחדש.

שמעון הקנאי היה מרוסק מדי מכדי להשתתף בדיונים. רוב הזמן הוא שכב על ספה בפינת החדר ופניו אל הקיר; במשך היום כולו הוא לא דיבר יותר מחצי תריסר פעמים. המושג שלו באשר למלכות התרסק, והוא לא הצליח להבין כי תחייתו של המאסטר יכולה הייתה לשנות באופן מהותי את המצב. האכזבה שלו הייתה אישית ועמוקה מדי מכדי שהוא יוכל להתאושש ממנה מהר כל-כך, ואפילו לאחר התרחשותו של מאורע מדהים כמו התחייה מן המתים.

מוזר לציין שפיליפוס, שעל-פי-רוב לא התבטא הרבה, דיבר הרבה בשעות אחר הצהריים של היום הזה. בשעות הבוקר אף הוא דיבר מעט, ואולם במשך כל שעות אחר הצהריים הוא שאל את השליחים האחרים שאלות. פטרוס התעצבן משאלותיו של פיליפוס, אך האחרים קיבלו את חקירותיו ברוח טובה. בייחוד עניין את פיליפוס לדעת האם ייכאו סימני הצליבה על גופו של ישוע, אם אכן קם לתחייה מן הקבר.

מתי היה מבולבל כהוגן; הוא הקשיב לשיחות של חבריו, אך רוב הזמן חשב על הבעיות הכספיות העתידיות. בלי תלות בתחייתו של ישוע, לכאורה, יהודה הסתלק, דוד הפקיד את הכספים בידיו, והם נותרו ללא מנהיג אחראי. לפני שמתי הספיק לשקול ברצינות את טיעוניהם באשר לתחייה, הוא כבר ראה את המאסטר פנים אל פנים.

התאומים לבית חלפי לקחו אך חלק קטן בדיונים הרציניים הללו; הם היו עסוקים למדי בענייניהם הרגילים. אחד מהם ביטא את דעת שניהם, כאשר ענה לשאלה אשר שאל פיליפוס: "איננו מבינים את נושא התחייה, אבל אימא שלנו אומרת שהיא דיברה עם המאסטר, ואנחנו מאמינים לה."

תומאס היה שרוי בעיצומו של אחד מהתקפי הדיכאון והייאוש האופייניים לו. הוא ישן חלק מן היום ובשאר הזמן הלך בגבעות. הוא הרגיש את הצורך לחבור אל חבריו השליחים, אך הצורך להימצא לבדו היה חזק יותר.

המאסטר דחה את הופעתו המורונטית הראשונה לעיני השליחים בשל מספר סיבות. ראשית, הוא רצה שיהיה להם די זמן לחשוב היטב, לאחר ששמעו על תחייתו, על מה שסיפר להם על מותו ועל תחייתו כאשר עדיין היה איתם בגוף. המאסטר רצה שפטרוס יתמודד עם כמה מן הקשיים הייחודיים שלו בטרם יופיע לעיני כולם. שנית, הוא ביקש שתומאס יהיה איתם בשעת הופעתו הראשונה. יוחנן מרקוס מצא את תומאס בביתו של שמעון בבית פגי מוקדם בבוקרו של יום ראשון הזה, וסיפר על כך לשליחים בשעה אחת-עשרה. תומאס היה חוזר עמם בכל זמן, אילו נתנאל, או כל שניים מן השליחים, היו באים לקחת אותו. הוא באמת רצה לחזור, אך בשל האופן שבו עזב ערב קודם לכן, הוא היה גאה מדי מכדי לחזור כה מהר בעצמו. למחרת הוא היה כה מדוכא עד כי נדרש לו כמעט שבוע כדי להחליט לחזור. השליחים חיכו לו, והוא חיכה לאחיו שיחפשו אותו ויבקשו ממנו לחזור אליהם. וכך נותר תומאס בנפרד מהם עד לשבת הבאה בערב, כאשר, לאחר רדת החשיכה, יצאו פטרוס ויוחנן אל בית פגי והביאו אותו עמם בחזרה. זוהי גם הסיבה שבעטיה הם לא יצאו לגליל מיד לאחר הופעתו הראשונה של ישוע לעיניהם; הם לא רצו ללכת ללא תומאס.

1. ההופעה לעיני פטרוס

היה זה בסמוך לשעה שמונה-ושלושים בערב של יום ראשון הזה, שישוע הופיע לעיני שמעון פטרוס בֶּגֶן ביתה של משפחת מרקוס. הייתה זו הופעתו המורונטית השמינית. מאז שפטרוס

התכחש למאסטר, עול כבד ואשמה גדולה העיקו עליו. במשך כל יום השבת וכל יום הראשון הזה, הוא נלחם בפחד שמא, אולי, הוא כבר לא היה שליח. הוא נרעד למראה גורלו של יהודה וחשב כי אולי אף הוא בגד במאסטר. במשך כל שעות אחר הצהריים האלה הוא חשב שייתכן שנוכחותו בקרב השליחים היא זו אשר מנעה מישוע מלהופיע לעיניהם, בהנחה שהוא אכן קם לתחייה מן המתים. וזה היה מצבו של הנפשי ומצב הנשמה של פטרוס בשעה שישוע הופיע בפני השליח המיואש אשר שוטט בין השיחים והפרחים.

כאשר פטרוס חשב על מבטו האוהב של המאסטר בעת שחלף לידו על המרפסת בביתו של חנן, ועת שנזכר במסר הנפלא אשר הביאו עבורו הנשים אשר שבו מן הקבר הריק מוקדם באותו בוקר, "לכו וספרו לשליחי – ולפטרוס," – בשעה שחשב על הבעות החמלה האלה החלה תקווה להתעלות מעל לספקותיו והוא נעמד איתן, קפץ את אגרופיו, ואמר בקול רם: "אני מאמין שהוא קם לתחייה מן המתים; אלך ואומר זאת לאחי." ועם שהוא אמר את זאת, הופיעה מולו לפתע דמות אדם אשר דיבר אליו בקול מוכר ואמר: "פטרוס, האויב ביקש אותך, אך אני לא הסכמתי לוותר עליך. ידעתי שההתכחשות שלך איננה יוצאת מעומק הלב; ולפיכך סלחתי לך עוד בטרם ביקשת; אך כעת עליך להפסיק לחשוב על עצמך ועל צרותיך העכשוויות, ולהתכונן לבשר את החדשות הטובות של הבשורה לאלה היושבים בחשיכה. אל לך להמשיך ולעסוק במה שאתה יכול להפיק מן המלכות, כי אם עליך לעסוק במה שאתה יכול לתת לאלה המצויים בעוני רוחני גדול. שמעון, הכן את עצמך לקרב של יום חדש, למאבק בחשיכה הרוחנית ובספקות המרושעים של טבע דעת האדם."

במשך כמעט חמש דקות פטרוס וישוע המורונטי התהלכו בגן ושוחחו על אודות מאורעות העבר, ההווה והעתיד. אז נעלם המאסטר ממבטו ואמר, "להתראות, פטרוס, עד אשר אראה אותך לצד אחיך."

לרגע אחד הציפה את פטרוס ההכרה כי הוא שוחח עם המאסטר אשר קם לתחייה, וכי הוא יכול לדעת לבטח כי הוא עדיין שגריר המלכות. ממש כעת הוא שמע את המאסטר המהולל מאיץ בו לצאת ולהטיף לבשורה. וכאשר לבו גדוש בכל אלה, הוא רץ אל האולם העליון, שם היו חבריו השליחים, והכריז בהתרגשות ובחוסר-נשימה: "אני ראיתי את המאסטר; הוא היה בגן. שוחחתי איתו, והוא סלח לי."

הכרתו של פטרוס, על כך שראה את ישוע בגן הותירה רושם עמוק על חבריו השליחים, והם כמעט ונטשו את הספקות, כאשר אנדראס קם והזהיר אותם לבל יושפעו יתר-על-המידה מן הדיווח של אחיו. אנדראס רמז לכך שפטרוס כבר ראה בעבר דברים שלא היו ולא נבראו. אף-על-פי שאנדראס לא התייחס במישרין לחזיון בלילה, על הכנרת, כאשר פטרוס טען שראה את המאסטר בא לקראתם כשהוא הולך על-פני המים, הוא אמר מספיק בכדי שכל הנוכחים יבינו שלכך התכוון בדעתו. שמעון פטרוס נפגע מאוד מן הרמיזות של אחיו, ומיד השתתק ונדם. התאומים הצטערו מאוד על פטרוס, ושניהם ניגשו אליו כדי להביע את אהדתם, לומר שהם מאמינים לו וגם להזכיר שאף אמם שלהם ראתה את המאסטר.

2. ההופעה הראשונה לעיני השליחים

מעט לאחר השעה תשע בערב הזה, לאחר עזיבתם של קליאופס ושל יעקב, ממש בעת שהתאומים לבית חלפי ניחמו את פטרוס ובשעה שנתנאל גער באנדראס, ובעוד שעשרת השליחים מכונסים מאחורי דלתות נעולות באולם העליון מהחשש למעצרם, המאסטר, בצורתו המורונטית, הופיע לפתע בקרבם, ואמר: "שלום עליכם. מדוע אתם כל-כך מפחדים מכך שהופעתי, כאילו ראיתם רוח רפאים? האם לא סיפרתי לכם על הדברים הללו כאשר הייתי אתכם בגוף? האם לא אמרתי לכם שהכוהנים הראשיים והשליטים יסגירו אותי בכדי להמיתני, כי אחד

מסמך 191

מכם יבגוד בי וכי אקום ביום השלישי? למה זה, אפוא, תטילו ספק, ומדוע כל הדיון על אודות דיווחי הנשים, על הדיווחים של קליאופס ושל יעקב ואפילו של פטרוס? עד מתי תטילו ספק במילותיי ותסרבו להאמין להבטחותיי? וכעת, משאתם רואים אותי, האם תאמינו? ואפילו כעת אחד מכם חסר. לאחר שתתאספו שוב יחדיו, ולאחר שכולכם תדעו בוודאות כי בן האדם קם מקברו, לכו מיד אל הגליל. האמינו באלוהים; האמינו זה בזה; וכך תתחילו בשירות החדש במלכות השמים. אני אשתה אתכם בירושלים עד אשר אתם תהיו מוכנים לצאת אל הגליל. את שלומי אני משאיר כאן אתכם.”

ולאחר דבריו אלה, ישוע המורונטי נעלם בן-רגע מעיניהם. והם כולם נפלו על פניהם, היללו את האל וסגדו למאסטר שלהם אשר נעלם. הייתה זו ההופעה המורונטית התשיעית במספר של המאסטר.

3. עם היצורים המורונטיים

את יום המחרת, יום שני, בילה ישוע במלואו עם היצורים המורונטיים אשר היו נוכחים באותה עת באורנטיה. המשתתפים בחוויית המעבר המורונטית של המאסטר, אשר הגיעו לאורנטיה, מנו יותר ממיליון מנהלים מורונטיים ועמיתיהם, יחד עם בני-תמותה בשלב המעבר המורונטי משבעת העולמות העליונים של שטניה. ארבעים יום בילה ישוע המורונטי במחיצת החוויות התבוניות הנהדרות האלה. הוא לימד אותן ולמד ממנהליהן על אודות חיי המעבר המורונטי, כפי שחווים אותם בני התמותה מן העולמות המיושבים של שטניה בעת שהם עוברים בספרות המורונטיות של המערכת.

בערך בחצות של יום שני שונתה צורתו המורונטית של המאסטר אל שלב ההתקדמות המורונטית השני. בהופעתו הבאה לעיני ילדיו אשר בארץ, הוא כבר היה הוויה מורונטית משלב שני. עם התקדמותו של המאסטר בשלבי הקריירה המורונטית שלו, הלך וגבר הקושי, מהבחינה הטכנית, של החוויות המורונטיות התבוניות ושל עמיתיהן המתמירים לגרום לכך שהמאסטר יופיע וייראה לעיניים החומריות של בני התמותה.

ישוע ערך את המעבר לשלב המורונטי השלישי ביום שישי, ה-14 באפריל; לשלב הרביעי ביום שני, ה-17; לשלב החמישי ביום שבת, ה-22; לשלב השישי ביום חמישי, ה-27; לשלב השביעי ביום שלישי, ה-2 במאי; לאזרחות בירושלם ביום ראשון, ה-7; והוא נכנס לחיבוקם של הגבוהים ביותר בעדנטיה ביום ראשון, ה-14.

וכך השלים מיכאל מנבאדון את שירות ההתנסות שלו ביקום, שכן במהלך משימות המתת הקודמות שלו הוא כבר התנסה באופן מלא בחיי בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב, מן השלב המתחיל במטה הקונסטלציה ועד – ודרך – השירות במטות של יקום העל. החוויות המורונטיות האלה היו האופן שבו הבן הבורא של נבאדון אכן השלים בהצלחה את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום.

4. ההופעה העשירית (בפילדלפיה)

הופעתו המורונטית העשירית של ישוע לעיני בני-תמותה התרחשה מעט לאחר השעה שמונה, ביום שלישי, ה-11 באפריל, בפילדלפיה, שם הופיע לעיני אבנר ואלעזר וכמאה וחמישים מעמיתיהם, לרבות יותר מחמישים מחברי סגל שבעים האוונגליסטים. ההופעה אירעה מעט לאחר שהתחילה פגישה מיוחדת בבית הכנסת, אשר אותה זימן אבנר על-מנת לדון בצליבתו של ישוע ובדיווח אשר הביא רק לאחרונה שליחו של דוד. מכיוון שאלעזר, אשר אף הוא הוקם לתחייה, היה חלק מקבוצת המאמינים, הם לא התקשו להאמין לדיווחים כי ישוע קם לתחייה מן המתים.

מסמך 191

ממש כאשר התחילו אבנר ואלעזר, אשר עמדו יחד על דוכן הנואמים, את הפגישה בבית הכנסת, ראה לפתע קהל המאמינים כולו את דמותו של המאסטר מופיעה. הוא צעד קדימה מן המקום שבו הופיע, בין אבנר לבין אלעזר, שאף אחד משניהם לא הבחין בו, בירך את החבורה, ואמר:

"שלום עליכם. כולכם יודעים שבשמים יש לנו רק אב אחד, ושיש רק בשורת מלכות אחת – החדשות הטובות על מתת חיי הנצח אשר אותם מקבל האדם מתוך אמונה. עת תשמחו בנאמנותכם לבשורה, התפללו לאב ולכך שהאמת תגרום לאהבה חדשה וגדולה יותר כלפי אחיכם ללב לבלב בלבבותיכם. עליכם לאהוב את כל בני האדם, כפי שאהבתי אני אתכם; עליכם לשרת את כל בני האדם, כפי ששירתי אני אתכם. הפגינו חיבה מבינה ואהדה של אחווה כלפי אחיכם, והצטרפו אל כל אחיכם אשר מתמסרים להכרזה על החדשות הטובות, בין שהם יהודים ובין שהם גויים, מיוון או מרומא, מפרס או מחבש. יוחנן הקדים והטיף למלכות; אתם כבר הטפתם לבשורה ובעוצמה; היוונים כבר מלמדים את החדשות הטובות; ובקרוב אשלח את רוח האמת אל נשמות כל אלה, אחיי, אשר הקדישו את חייהם ללא-אנוכיות בכדי להאיר את אחיהם היושבים בחשיכה רוחנית. אתם כולכם הנכם ילדי האור; ועל-כן, אל תפלו לסבך אי-ההבנות של בני התמותה החשדניים וחסרי-הסובלנות. אם בחד האמונה אתם אוהבים באצילות את הבלתי-מאמינים, האם לא ראוי כי תאהבו באותה מידה את אחיכם המאמינים השוכנים באחוות האמונה הנרחבת? זכרו, כל בני האדם יידעו שאתם הנכם תלמידיי, על-פי המידה שבה תאהבו זה את זה.

"לכן, אפוא, אל קצוות עולם והטיפו לבשורת אבהות האל ואחוות האדם לכל העמים והגזעים, ותמיד בחרו בחוכמה את אופן הצגת החדשות הטובות לגזעים ולשבטים השונים של המין האנושי. בחינם קיבלתם את בשורת המלכות, ובחינם תבשרו את החדשות הטובות לכל העמים. אל תחששו מהתנגדות הרוע, שכן תמיד אני אהיה עמכם, עד קץ הימים. ואת שלומי אשאיר אתכם."

וכאשר אמר, "את שלומי אשאיר אתכם", הוא נעלם מעיניהם. למעט יוצא-דופן אחד בהופעתו בגליל, שם ראו אותו מעל לחמש-מאות מאמינים, הקבוצה הזו בפילדלפיה כללה את המספר הגדול ביותר של בני-תמותה אשר ראו אותו בהופעה יחידה.

מוקדם למחרת בבוקר, אפילו בשעה שהשליחים שהו עדיין בירושלים והמתינו להתאוששות הרגשית של תומאס, יצאו המאמינים הללו מפילדלפיה לבשר כי ישוע מנצרת קם לתחייה מן המתים.

את יום המחרת, יום רביעי, בילה ישוע ברצף בחברת עמיתיו המורונטיים, ובמהלך שעות אחר הצהריים הוא קיבל לביקור נציגים מכל העולמות העליונים של כלל המערכות המקומיות שבהן יש ספרות מיושבות בקונסטנטינאליה של נורלטיאדק. וכולם שמחו להכיר את בוראם כחבר מן המניין בסדר ההוויות התבוניות שלהם ביקום.

5. ההופעה השנייה לעיני השליחים

תומאס בילה בגפו שבוע של בדידות בגבעות הסמוכות להר הזיתים. במהלך התקופה הזו הוא ראה אך ורק את שוכני ביתו של שמעון ואת יוחנן מרקוס. היה זה בסביבות השעה תשע ביום שבת, ה-15 באפריל, ששני השליחים מצאו אותו ולקחו אותו בחזרה אל המפגש בבית מרקוס. למחרת הקשיב תומאס לסיפורים על אודות הופעותיו השונות של המאסטר, אך הוא סירב בעקשנות להאמין וטען שפטרס הלהיב אותם, וכך שכנע אותם לחשוב שהם ראו את המאסטר. נתנאל ניסה לטעון כלפיו באופן הגיוני, אך ללא-הועיל. לספקנות הרגילה שלו נלוותה עתה עקשנות רגשית, ומצב רוחו זה, יחד עם עוגמת הנפש מפאת שברח מהם, חברו על-מנת ליצור מצב של בידוד, אשר אפילו תומאס עצמו לא הצליח להבינו עד תום. הוא התרחק מחבריו, ואפילו כעת, כאשר שוב הוא נמצא בקרבם, הוא נטה שלא-במודע לדבוק בגישה של חוסר-הסכמה. הוא

לא מיהר להיכנע; הוא לא אהב לוותר. ואף כי לא התכוון לכך, הוא אכן נהנה מתשומת הלב שאותה קיבל; שלא במודע, הוא הפיק הנאה ממאמצי חבריו לשכנעו להסכים עמם. הוא התגעגע אליהם במשך שבוע שלם, וכעת הפיק עונג רב מתשומת הלב המתמדת שקיבל מהם.

הם אכלו את ארוחת הערב שלהם מעט לאחר השעה שש בערב. פטרוס ישב מצדו האחד של תומאס ונתנאל ישב מצדו האחר, והשליח הספקן אמר: "לא אאמין עד אשר אראה את המאסטר במו-עיניי, ואניח את אצבעי במקום של המסמרות." ובעוד שהם ישובים לארוחת הערב, כאשר הדלתות נעולות, הופיע לפתע המאסטר המורונטי ליד החלק המקושת של השולחן, עמד ישירות אל מול תומאס, ואמר:

"שלום עליכם. במשך שבוע חייתי כדי שאוכל להופיע לפניכם כאשר כולכם נוכחים כדי לשמוע פעם אחת נוספת את התפקיד אשר הוטל עליכם – ללכת אל קצוות עולם ולהטיף לבשרות המלכות הזו. אומר לכם שוב: כפי ששלח אותי האב אל העולם הזה, כך שולח אני אתכם. כפי שגיליתי אני את האב, כך תגלו אתם את האהבה האלוהית, ולא במילים לבדן, אלא במעשיכם מדי יום ביומו. הנני שולח אתכם שלא על-מנת לאהוב את נשמות בני האדם, כי אם כדי לאהוב את בני האדם. אל לכם להטיף רק לשמחת השמיים. משום שאתם כבר חיים, הודות לאמונה, את חיי הנצח אשר קיבלתם במתנה מן האל. הדגימו בהתנסות היום-יום שלכם את מציאויות הרוח של החיים האלוהיים. בשעה שתהיו חדורי-אמונה, בשעה שתבואו עליכם ממעל העוצמה בדמות רוח האמת, אל תסתירו את אורכם מאחורי דלתות נעולות; הציגו את אהבת האל ואת חסדו לאנושות כולה. הפחד גורם לכם כעת לנוס מהתנסות בלתי-נעימה, אך לאחר שתיטבלו ברוח האמת, אתם תלכו באומץ ובשמחה לקראת ההתנסויות החדשות הכרוכות בהטפה לחדשות הטובות של חיי הנצח במלכות האלוהים. ייתכן שתישארו כאן ובגליל לתקופה קצרה כדי להתאושש מהלם המעבר מהביטחון הכוזב של סמכות המסורת, אל הסדר החדש שבו הסמכות נובעת מן העובדות, מן האמת ומן האמונה במציאויות העליונות של ההתנסות בחיים. משימתכם בעולם מתבססת על העובדה שאני חייתי ביניכם חיים של גילוי האלוהים; על האמת שלפיה אתם, וכך כל בני האדם האחרים, הנכם בני האלוהים; והיא תהיה סך החיים אשר אתם תחיו בקרב בני האדם – ההתנסות הממשית של אהבת האדם והשירות לאדם, ממש כשם שאני אהבתי אתכם ושירתי אתכם. הניחו לאמונה לגלות את האור שלכם לעולם; הניחו להתגלות האמת לפקוח את עיני אלה אשר המסורת עיוורה אותם; הניחו לשירות האוהב שלכם להיטיב ולחסל את השיפוטיות הנובעת מן הבורות. התקרבו קרוב-קרוב אל אחיכם, הפגינו אהדה והבנה, התמסרו אליהם ללא-אנוכיות והובילו אותם אל הידע הגואל על אודות אהבת האב. היהודים היללו את הטוב; היוונים רוממו את היופי; ההינדים מטיפים למסירות; הסגפנים במרחקים מלמדים הערצה; הרומאים תובעים נאמנות; ואילו אני דורש מתלמידיי חיים, אף את חיי השירות האוהב לאחיכם בבשר ובדם."

ולאחר דבריו אלה של המאסטר, הוא השפיל את מבטו אל פניו של תומאס ואמר: "ואתה, תומאס, אשר אמר שלא יאמין, אלא אם כן יראה אותי ויניח את אצבעו על מקום המסמרות בידיי, כעת ראית אותי ושמעת את דברי; ואף כי לא תראה סימני מסמרות בידי, שכן קמתי לתחייה בגוף שגם אתה תקבל כמותו כאשר תצא מן העולם הזה, מה תאמר לאחייך? אתה תכיר באמת, שכן בלבך כבר התחלת להאמין, אפילו שטענת בעקשנות שלא. תומאס, ספקותיך תמיד מתבטאים בעקשנות הגדולה ביותר, רגע לפני שהם מתמוטטים. תומאס, אני קורא לך לא להיות חסר-אמונה, אלא להאמין – ואני יודע כי תאמין, וכי תאמין בלב שלם."

לשמע הדברים האלה, נפל תומאס על ברכיו לפני המאסטר המורונטי וקרא, "אני מאמין! מורי ורבי!" אז אמר ישוע לתומאס: "האמת, תומאס, כי ראית אותי ושמעת אותי. ברוכים יהיו אלה בעידיכם לבוא, אשר יאמינו אף כי לא ראו בעין הגוף או שמעו באוזניהם."

וכעת, בעת שצורתו של המאסטר נעה אל עבר ראש השולחן, הוא פנה אל כולם ואמר: "וכעת, לכו אל הגליל, ושם אופיע לפניכם." ולאחר הדברים האלה נעלם מעיניהם.

אחד-עשר השליחים היו כעת משוכנעים לגמרי שישוע קם לתחייה, והם יצאו אל הגליל למחרת בבוקר, לפני עלות השחר.

6. ההופעה באלכסנדריה

בזמן שאחד-עשר השליחים עשו את דרכם לגליל והיו קרובים לסיום המסע, בערב יום שלישי, ה-18 באפריל, בשעה שמונה-וחצי לערך, הופיע ישוע לעיני רודן וכשמונים מאמינים אחרים, באלכסנדריה. הייתה זו הופעתו השתים-עשרה של המאסטר בדמותו המורונטית. ישוע הופיע לעיני היוונים והיהודים הללו בסיום הדיווח של השליח של דוד על אודות הצליבה. השליח הזה, החמישי במספר בשרשרת השליחים אשר נשלחו מירושלים אל אלכסנדריה, הגיע אליה בשעות אחר הצהריים המאוחרות של אותו יום. לאחר שמסר את המסר לרודן, הוחלט לכנס את המאמינים בכדי שהם יקבלו את המסר הטראגי מפי השליח עצמו. בערך בשעה שמונה, הופיע השליח, נתן מבוסיריס, בפני החבורה וסיפר להם בפרוטרוט את אשר סיפר לו הרץ הקודם. נתן סיים את סיפורו במילים: "אך דוד, אשר שלח לנו את המסר הזה, מדווח כי המאסטר הצהיר כי הוא יקום מחדש." וממש כאשר דיבר נתן, הופיע המאסטר המורונטי לעיני כל. ולאחר שנתן ישב, אמר ישוע:

"שלום עליכם. הדבר ששלח אותי האב לכוון בעולם הזה איננו שייך לגזע, אף לא לאומה או לקבוצה ייחודית של מורים או מטיפים. בשורת המלכות הזו שייכת ליהודים ולגויים כאחד, לעשירים ולעניים כאחד, לחופשיים ולמשועבדים כאחד, לזכרים ולנקבות כאחד, ואפילו לילדים הקטנים. ועליכם לבשר את בשורת האהבה והאמת הזו באמצעות החיים אשר תחיו בגוף בשר ודם. עליכם לאהוב זה את זה בחיבה חדשה ומעוררת תדהמה, ממש כפי שאהבתי אתכם אני. עליכם לשרת את האנושות במסירות חדשה ומדהימה, ממש כשם ששרתי אתכם אני. וכאשר יראו בני האדם כמה אתם אוהבים אותם, וכאשר הם יראו באיזו תשוקה אתם משרתים אותם, הם יבינו כי הנכם אחים-לאמונה במלכות השמים, והם ילכו אחר רוח האמת אשר תתבטא בחייכם, והם ימצאו גאולת-עד.

"כשם שהאב שלח אותי אל העולם הזה, כך שולח אני אתכם כעת. כולכם נקראים לבשר את החדשות הטובות ליושבים בחשיכה. בשורת המלכות הזו שייכת לכל המאמינים בה; והיא לא תהיה נחלתם של הכמרים בלבד. בקרוב תבוא עליכם רוח האמת, והיא תוביל אתכם אל כל האמת. לכן, אפוא, אל קצוות עולם והטיפו לבשורה הזו, וזכרו כי אני תמיד עמכם, עד קץ כל הימים."

ולאחר דבריו אלה של המאסטר, הוא נעלם מעיניהם. וכל אותו הלילה המאמינים נשארו יחד, סיפרו על חוויותיהם כמאמיני המלכות והקשיבו לדבריהם הרבים של רודן ושל עמיתיו. וכולם האמינו כי ישוע קם לתחייה. ושערו בנפשכם כמה הופתע השליח של דוד, אשר הגיע יומיים לאחר מכן, כאשר השיבו למסר שלו ואמרו: "כן, אנחנו יודעים, כי ראינו אותו. הוא הופיע לעינינו שלשום."